

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Tárgy 639.3

Hely

Idő

"1923"

Személy

Szerző:

Cím: *Ejjeli halászsokkal a Pesti Dunán*

Forrás:

Új Nemzedék

3n

(Hely)

1923. 5. 29.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Ol)

Ejjeli halászsokkal a pesti Dunán

— Az Új Nemzedék tudósítójától. —

A Duna budai partján, a Ferenc József-híd mögött tanyáznak a dunai halászok. A hídpartó emberek hiába keresik a szélesen terpeszkedő bárkáiban az élet nyomát. Négy-öt ásitózik egymás mellett és csak az orrukra húzott széles, négyszögletes háló emlékeztet arra, hogy halászni is szoktak rajtuk.

Késő este látogattunk el ide. A rakparton csoportban beszélgettek a halászok. Ráncos, barna, viharverte arcuk elárulja évek óta üzött nehéz foglalkozásukat. Csendes ember a halász, nagy-néha mond egy-két szót, azt is jól meggondolja, megrágnja mielőtt kimondaná. Lukább megfontoltan szíjja órákig a kurta pipáját.

Tíz óra felé járhatott az idő, mikor beültünk a csónakba. A mester a csónak közepére ült, az öccse az orrába. En a bárka végére kerültem a széles padkára. Hátnam mögött emelkedett a hosszú fűzfagerenda, amelyre a esiga van felerősítve.

A vaslánc csikorogva szabadult el a parti cölöptől és a mester nagy lendülettel evezni kezdett a Duna közepe felé. Ceillagatlan, sötét éjszaka borult ránk. Az álmos ég esőt ígért. A Duna álmosan hőmpölygött délfele. Hajó, csónak sehol sem látszott. Csak a hid lámpái világítottak gyenge pisllákoló fényvel.

A mester felállt és a víz sodrát nézte. A csónak addig szabadon uszott lefelé. Már egy vonalban voltunk a hid budai lábával.

— Dobjam? — kérdezte öccse, a mester areát figyelve.

— Itt még nem. Nagyon forgós.

Tovább mentünk.

— Tetszik tudni. — mondta az öreg halász hozzám fordulva — *ezt a részt elrontotta a hid lába.* Száz méternyiro forgós tőle a Duna. A nekünk való hal pedig nem állja a forgót. Csak a kisebbje ficánkol benne.

Husz méterrel arrébb nagy csobbanással vetette el magát egy fehérhasú ponty. A mester és segédje odanézett.

— Jönnék mán... — mormogott a fiatalabbik.

Most ő ült a csónak közepére és erőteljes csapásokkal igyekezett arrafelé.

— MÉR SIETSZ? — korholta a bátyja — ráérünk még...

Megint elhallgattak. Talán még öt percig mentünk a Duna közepe felé. Akkor az öreg mester kidobta a vasúacs-két. A csónak pár pillanatig uszott még aztán megállt és a vékony kötél megfeszült, mint az íj hurja. Megkezdődött a munka.

A zsiros, kenőcsös esigán hangtalanul érezkedik le a négyszögletes háló. Egyre közeledik tükörképéhez, majd összeolvad a víztükörrel és halk csobbanással elmerül a hullámokban. Jó két-három méternyi kötelelet engednek utána. Egyelőre ennyi az egész mesterség. A két halász a csónak orrába jön, összekuporodnak és előveszik az eddig félretett pipát. *Várnak.*

A csónak egy helyben áll, a két halász egy szót sem szól, csak pipájuk párázlik. Messziről új csónak közeledik. Ketten, hárman eveznek rajta, a hid fölő igyekeznek, nem rontják egymás mesterségét. A halászmester némán mutat rájuk és oldalababóki társát, aztán sut togva mondja:

— Balramennek, ott próbálkoznak, ^{Székesfővárosi házinymoda 1923} máskor nem fogunk semmit.

Végre elérkezik a nagy pillanat. A halászlángény sebesen csavarni kezdi a esiga kerekét. A vaslánc gyorsan huzza a hálót, már az a része is kiért a vízből, ahol négy részre oszlik. Először a háló ráamája bujik ki. Aztán hirtelen nagy lecesanással a háló is kiemelkedik.

Két hal ficánkol benne. Az öreg halász kihajol és bedobja a csónakba. Ponty mindkettő. Az egyik lehet vagy három kiló, a másik azonban roppant kicsi, alig félkilós. A mester megfogja a kisebbiket, amely farsán tátong a kezében. Meggondolja magát és vissza dobja a vízbe.

— Hadd meradjon maguak, — mormogja.

A második próta már jobban végződött. Négy hal került a hálóba. A harmadiknál egy sem. Akkor megeredt az eső. A két kemény víziember az elborult ég felé fordította a fejét, tenyerüket a pipa szájára tették, hogy a tűz el ne aludjon. A csónak álmos ringással cammogott tovább. Már a felhők is szétkuszta, mint a megrebentt gyerekek és **lassan kibújt a sápadt, sárgás hold.**